

27. nedel'a B

*Ak sa milujeme navzájom,
Boh ostáva v nás a jeho láska
v nás dosahuje dokonalosť. (1 Jn 4,12)*

Prvé čítanie

Kniha Genezis 2,18-24

Pán Boh povedal: "Nie je dobre, že je človek sám. Urobím mu pomocníka, ktorý mu bude podobný."

Keď Pán Boh vytvoril z hlíny všetku poľnú zver a všetko nebeské vtáctvo, priviedol ich k človekovi, aby videl, ako ich pomenuje. Lebo ako človek nazval živú bytosť, tak sa volá. A človek dal mená všetkému dobytku, všetkým nebeským vtákom a všetkým poľným zvieratám.

Ale pomocník, ktorý by bol podobný človekovi, sa nenašiel.

Pán Boh teda dopustil na človeka hlboký spánok. A keď zaspal, vzal jedno z jeho rebier a jeho miesto zaplnil mäsom. Z rebra, ktoré vybral človekovi, Pán Boh vytvoril ženu a priviedol ju k človekovi.

A človek zvolal: "Toto je konečne kosť z mojich kostí a telo z môjho tela. Bude sa volať 'mužena', lebo z muža bola vzatá."

Preto muž opustí svojho otca i matku a prilipne k svojej manželke a budú jedno telo.

Druhé čítanie

List Hebrejom 2,9-11

Bratia a sestry, vidíme, že Ježiš, ktorý bol o niečo nižšie postavený ako anjeli, je ovenčený slávou a cťou, pretože pretrpel smrť, lebo z Božieho milostivého rozhodnutia okúsil smrť za všetkých.

Iste bolo vhodné, že ten, pre ktorého a skrze ktorého je všetko, ktorý mnohých synov priviedol do slávy, utrpením zdokonalil pôvodcu ich spásy. Lebo aj ten, čo posväcuje, aj tí, čo sú posväcovaní, pochádzajú z jedného. Preto sa neostýcha volať ich bratmi.

Evanjelium

Marek 10,2-12

Prišli farizeji a pokúšali Ježiša. Pýtali sa ho, či smie muž prepustiť manželku. Odpovedal im: "Čo vám prikázal Mojžiš?"

Vraveli: "Mojžiš dovolil napísať rozlukový list a prepustiť ju."

Ježiš im povedal: "Pre tvrdosť vášho srdca vám napísal toto ustanovenie. Ale na počiatku stvorenia ich Boh ako muža a ženu stvoril. Preto muž opustí svojho otca i matku a prilipne k svojej manželke a budú dvaja jedno telo. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, človek nech nerozlučuje!"

Doma sa ho učeníci znova na to pýtali. I povedal im: "Kto prepustí svoju manželku a vezme si inú, previní sa proti nej cudzoložstvom. A ak žena prepustí svojho muža a vydá sa za iného, cudzoloží."

Na zamyslenie

Ak už na samom začiatku zdôrazňuje Sväté Písmo, že nie je dobré pre nás ľudí byť samotnými, tak hovorí o skúsenosti, ktorú všetci poznáme: všetky vrstvy nášho bytia volajú po druhej osobe, po spoločenstve, cez a v ktorom sa formuje naše ja. Takto je to dobré, tak to chce Boh. Najuššou formou vzťahu je spojenie medzi mužom a ženou. Toto najintímnejšie spojenie je základným princípom stvorenia, založené na radikálnej Božej Láске a maximálnej Božej vernosti k nám ľuďom.

O tomto základnom princípe hovorí kniha Genesis hneď na začiatku v nádhernom príbehu o stvorení. Práve tento príbeh o stvorení človeka môže byť použitý ako obraz rovnoprávnosti muža a ženy proti mnohým patriarchálnym predstavám. Boh nevzal časť nohy, aby muž vládol nad ženou, nevzal ani časť z hlavy, aby žena stála vyššie než muž. Vzal rebro z jeho boku, aby tak bola žena rovnoprávnym partnerom po boku muža, aby boli pre seba vzájomnou pomocou. Či to nie je prekrásny obraz ľudského spolunažívania, ktorý nám Boh daroval!? A predsa je tato úzka relácia – pozerajúc na to čisto ľudsky – od samého začiatku vystavená skúške vytrvalosti. Tento fakt je rovnako starý ako ľudstvo samo, rovnako ako tiež snahy o uspokojujúce riešenia tohto problému. Jednou takouto snahou bol v Starom Zákone Mojžišov priepustný list, ktorý tu spomínajú farizeji. Pôvodne myslený ako ochranný list pre ženu, ktorý jej zaručoval, že ju muž neprepustí bez dôvodu(!), sa s časom stal voľným listom v rukách muža.

Ježiš neprijíma úroveň myslenia pýtajúcich sa farizejov. Preňho to nie je otázka v zmysle "čo je dovolené", ale "čo chce Boh?". Ježiš poukazuje na to najpodstatnejšie: Boh od samého začiatku chcel, aby muž a žena patrili k sebe, aby to bol partnerský vzťah zakladajúci na dialógu, čo je obrazom vzťahu Boha k nám ľuďom. Pýtať sa, či je dovolené prepustiť ženu, sa môže iba niekto, kto to nepochopil.

Muž a žena patria k sebe, sú sebe predurčení, aby boli jedno. Byť spolu, to nie je niečo čisto vonkajšie, je to zakorenené v ich podstate bytia. Je to na jednej strane pozitívne posolstvo, na druhej strane ale skúsenosti každodenných ľudských úpadkov sú niečím iným. Perspektíva začiatku sa orientuje na ideály a nie na životných okolnostiach reálneho človeka so svojimi hranicami a nedostatkami. Nemáme právo posudzovať ľudí, ktorých manželstvo sa rozpadlo. Najst' riešenie dotýčajúcich ľudí, aby zakúsili Božiu Lásku a vernosť namiesto tvrdého srdca, zostáva veľmi dôležitou a na individuálny spôsob vyriešiteľnou úlohou. Na druhej strane, bodaj by sa mnohým podarilo prejsť cez všetky ťažkosti, aby pocítili v ich vzťahu Božiu lásku a vernosť.

27. nedel'a B

*Ak sa milujeme navzájom,
Boh ostáva v nás a jeho láska
v nás dosahuje dokonalosť. (1 Jn 4,12)*

Prvé čítanie

Kniha Genezis 2,18-24

Pán Boh povedal: "Nie je dobre, že je človek sám. Urobím mu pomocníka, ktorý mu bude podobný."

Keď Pán Boh vytvoril z hlíny všetku poľnú zver a všetko nebeské vtáctvo, priviedol ich k človekovi, aby videl, ako ich pomenuje. Lebo ako človek nazval živú bytosť, tak sa volá. A človek dal mená všetkému dobytku, všetkým nebeským vtákom a všetkým poľným zvieratám.

Ale pomocník, ktorý by bol podobný človekovi, sa nenašiel.

Pán Boh teda dopustil na človeka hlboký spánok. A keď zaspal, vzal jedno z jeho rebier a jeho miesto zaplnil mäsom. Z rebra, ktoré vybral človekovi, Pán Boh vytvoril ženu a priviedol ju k človekovi.

A človek zvolal: "Toto je konečne kosť z mojich kostí a telo z môjho tela. Bude sa volať 'mužena', lebo z muža bola vzatá."

Preto muž opustí svojho otca i matku a prilipne k svojej manželke a budú jedno telo.

Druhé čítanie

List Hebrejom 2,9-11

Bratia a sestry, vidíme, že Ježiš, ktorý bol o niečo nižšie postavený ako anjeli, je ovenčený slávou a cťou, pretože pretrpel smrť, lebo z Božieho milostivého rozhodnutia okúsil smrť za všetkých.

Iste bolo vhodné, že ten, pre ktorého a skrze ktorého je všetko, ktorý mnohých synov priviedol do slávy, utrpením zdokonalil pôvodcu ich spásy. Lebo aj ten, čo posväcuje, aj tí, čo sú posväcovaní, pochádzajú z jedného. Preto sa neostýcha volať ich bratmi.

Evanjelium

Marek 10,2-16

Prišli farizeji a pokúšali Ježiša. Pýtali sa ho, či smie muž prepustiť manželku.

Odpovedal im: "Čo vám prikázal Mojžiš?"

Vraveli: "Mojžiš dovolil napísať rozlukový list a prepustiť ju."

Ježiš im povedal: "Pre tvrdosť vášho srdca vám napísal toto ustanovenie. Ale na počiatku stvorenia ich Boh ako muža a ženu stvoril. Preto muž opustí svojho otca i matku a prilipne k svojej manželke a budú dvaja jedno telo. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, človek nech nerozlučuje!" Doma sa ho učeníci znova na to pýtali. I povedal im: "Kto prepustí svoju manželku a vezme si inú, previní sa proti nej cudzoložstvom. A ak žena prepustí svojho muža a vydá sa za iného, cudzoloží." Tu mu prinášali deti, aby sa ich dotkol. Ale učeníci ich okrikovali. Keď to Ježiš videl, namrzol sa a povedal im: "Nechajte deti prichádzať ku mne, nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo. Veru, hovorím vám, kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň." Bral ich do náručia, kládol na ne ruky a požehnával ich.

Na zamyslenie

Ak už na samom začiatku zdôrazňuje Sväté Písmo, že nie je dobré pre nás ľudí byť samotnými, tak hovorí o skúsenosti, ktorú všetci poznáme: všetky vrstvy nášho bytia volajú po druhej osobe, po spoločensťve, cez a v ktorom sa formuje naše ja. Takto je to dobré, tak to chce Boh. Najuzšou formou vzťahu je spojenie medzi mužom a ženou. Toto najintímnejšie spojenie je základným princípom stvorenia, založené na radikálnej Božej Láске a maximálnej Božej vernosti k nám ľuďom.

O tomto základnom princípe hovorí kniha Genesis hneď na začiatku v nádherom príbehu o stvorení. Práve tento príbeh o stvorení človeka môže byť použitý ako obraz rovnoprávnosti muža a ženy proti mnohým patriarchálnym predstavám. Boh nevzal časť nohy, aby muž vládol nad ženou, nevzal ani časť z hlavy, aby žena stála vyššie než muž. Vzal rebro z jeho boku, aby tak bola žena rovnoprávnym partnerom po boku muža, aby boli pre seba vzájomnou pomocou. Či to nie je prekrásny obraz ľudského spolunažívania, ktorý nám Boh daroval!? A predsa je tato úzka relácia – pozerajúc na to čisto ľudsky – od samého začiatku vystavená skúške vytrvalosti. Tento fakt je rovnako starý ako ľudstvo samo, rovnako ako tiež snahy o uspokojujúce riešenia tohto problému. Jednou takouto snahou bol v Starom Zákone Mojžišov priepustný list, ktorý tu spomínajú farizeji. Pôvodne myslený ako ochranný list pre ženu, ktorý jej zaručoval, že ju muž neprepustí bez dôvodu(!), sa s časom stal voľným listom v rukách muža.

Ježiš neprijíma úroveň myslenia pýtajúcich sa farizejov. Preňho to nie je otázka v zmysle "čo je dovolené", ale "čo chce Boh?". Ježiš poukazuje na to najpodstatnejšie: Boh od samého začiatku chcel, aby muž a žena patrili k sebe, aby to bol partnersky vzťah zakladajúci na dialógu, čo je obrazom vzťahu Boha k nám ľuďom. Pýtať sa, či je dovolené prepustiť ženu, sa môže iba niekto, kto to nepochopil.

Muž a žena patria k sebe, sú sebe predurčení, aby boli jedno. Byť spolu, to nie je niečo čisto vonkajšie, je to zakorenené v ich podstate bytia. Je to na jednej strane pozitívne posolstvo, na druhej strane ale skúsenosti každodenných ľudských úpadkov sú niečím iným. Perspektíva začiatku sa orientuje na ideály a nie na životných okolnostiach reálneho človeka so svojimi hranicami a nedostatkami. Nemáme právo posudzovať ľudí, ktorých manželstvo sa rozpadlo. Nájsť riešenie dotyčných ľudí, aby zakúsili Božiu Lásku a vernosť namiesto tvrdého srdca, zostáva veľmi dôležitou a na individuálny spôsob vyriešiteľnou úlohou. Na druhej strane, bodaj by sa mnohým podarilo prejsť cez všetky ťažkosti, aby pocítili v ich vzťahu Božiu lásku a vernosť.